

kendegivelser. Der var en respekt for foreningsfriheden og den frivillige leder, selv om der selvfølgelig også var enkelte forbehold. Bl.a. har jeg lidt svært ved at se, hvordan og hvorledes Venstre skulle kobles til den her voldsproblematik, som regeringen nu pludselig vil løse via den idrætspolitiske redegørelse.

Men altså, o.k., det var skønhedsfejl. I det store og hele var der tale om en redegørelse, som jeg tror der var bred tilslutning til.

Men så fik piben en anden lyd, som det allerede har været draget frem her i den første del af debatten, nemlig i Det Fri Aktuelt mandag den 17. marts, hvor kulturministeren var ude med nogle ganske andre signaler, end der er i den idrætspolitiske redegørelse, og også lidt stærkere signaler, end kulturministeren her forsøgte at udrede. Jeg tillader mig at citere fra Det Fri Aktuelt mandag den 17. marts, hvor der står:

»Idrætsorganisationerne skal være med til at lave opsøgende socialt arbejde. Nægter de, vil kulturminister Ebbe Lundgaard, Det Radikale Venstre, skære i millionstøtten til idrætslivet over tips- og lottomidlerne.«

Se, det er jo noget lidt andet. Det er fuldstændig rigtigt, som kulturministeren siger, at vi ligesom har to kredsløb: dels det lokale, dels tips- og lottomidlerne. Men det, som jeg synes kulturministeren ganske overser, er, at hvis det er således, at det, der står i Det Fri Aktuelt, står til troende, så er det sådan, at kulturministeren lader, som om idrætten ikke allerede i dag gør en stor indsats. Det strider imod virkeligheden.

Danmarks Idræts-Forbund har jo allerede vedtaget i hvert fald mindst fire punkter, hvor man satses på at gøre en særlig indsats, og det er vedrørende integrationen, de sindslidende, de miljømæssige aspekter og så endelig de storkøbenhavnske problemer. Og hvis vi tager det sidste, nemlig de storkøbenhavnske problemer, så synes jeg jo nok, at DGI i allerhøjeste grad har prioriteret det meget højt ved at bruge adskillige millioner kroner på at lave et stort idrætscenter på Vesterbro.

Så derfor føler jeg, at det er, som om kulturministeren vil fortælle, at idrætten ikke gør noget på området.

Nu har jeg nævnt de overordnede linjer, og jeg vil sige, som det allerede er kommet til udtryk, og som jeg også oplever det i idrætsverdenen, at uanset om det er Øst- eller Vestdanmark, så gøres der jo en kæmpeindsats for de grupper, som er kommet til at spille en større og større rolle i vort samfund.

Nej, det, der er det farlige, må jeg sige til kulturministeren, er, at man – helt uanset pengene – lægger an til en styring fra oven. Vi må fra Venstres side fastholde, at idrætsorganisationerne skal være uafhængige af statsmagten, og at det frivillige engagement, som vi kender i idrætsverdenen, og som er ret utroligt sammenlignet med mange andre områder i vort samfund, skal fastholdes og være med til at bære det lokale idrætsliv.

Det er den ene side af problemet, som kulturministeren rejser med sine skarpe udtalelser i Det Fri Aktuelt.

Den anden er, at kulturministeren antaster to helt centrale dele i vor idrætskultur. Det er foreningsfriheden, og det er den frivillige leder, som der også har været sat fokus på under de korte bemærkninger. Og jeg er helt enig med dem, der har sagt, at det ville være ganske uoverskueligt, hvis det var således, at det offentlige skulle betale for det, som de frivillige ledere yder i idrætsklubberne.

Jeg vil næsten sige, at det ville være ganske ubetaleligt, hvis det blev således, at vi skulle udregne det efter de normale satser, der betales på mange andre områder.

Men lige så vigtigt: Jeg tror også, at der er mange, der glemmer, at det, der allerede gøres for de unge – altså de unge, der altid har været i idrætsklubberne – og det, der gøres for minoriteterne, er en så kæmpestor social indsats, som slet ikke burde give anledning til, at der blev sat spørgsmålstejn ved en række af de områder, som der er blevet det i de seneste dage.

Man kan også sige det på den måde, som det blev sagt på vores gruppemøde her til morgen: Hvordan kan kulturministeren tro, at vi kan løse de sociale problemer med frivillige ledere, når milliarder af kroner ikke har kunnet gøre det gennem mange år?

Og det siger i hvert fald én ting, som jeg ikke synes vi må overse, nemlig at mange af de grupper, der er fokuseret på i debatten de seneste dage, er grupper, som ikke kan løftes op af frivillige ledere.

De frivillige ledere har en fantastisk ressource i forhold til det, der har med selve idrætsudførelsen at gøre. Det er det, de kender til, og det er derfor, mange af os kommer der og har haft et forhold til det i mange år, og så har vi måske børn osv. i de forskellige idrætsklubber, som gør, at det er naturligt, at vi kommer i idrætsklubberne. Derfor skal vores idrætsklubber også være åbne.